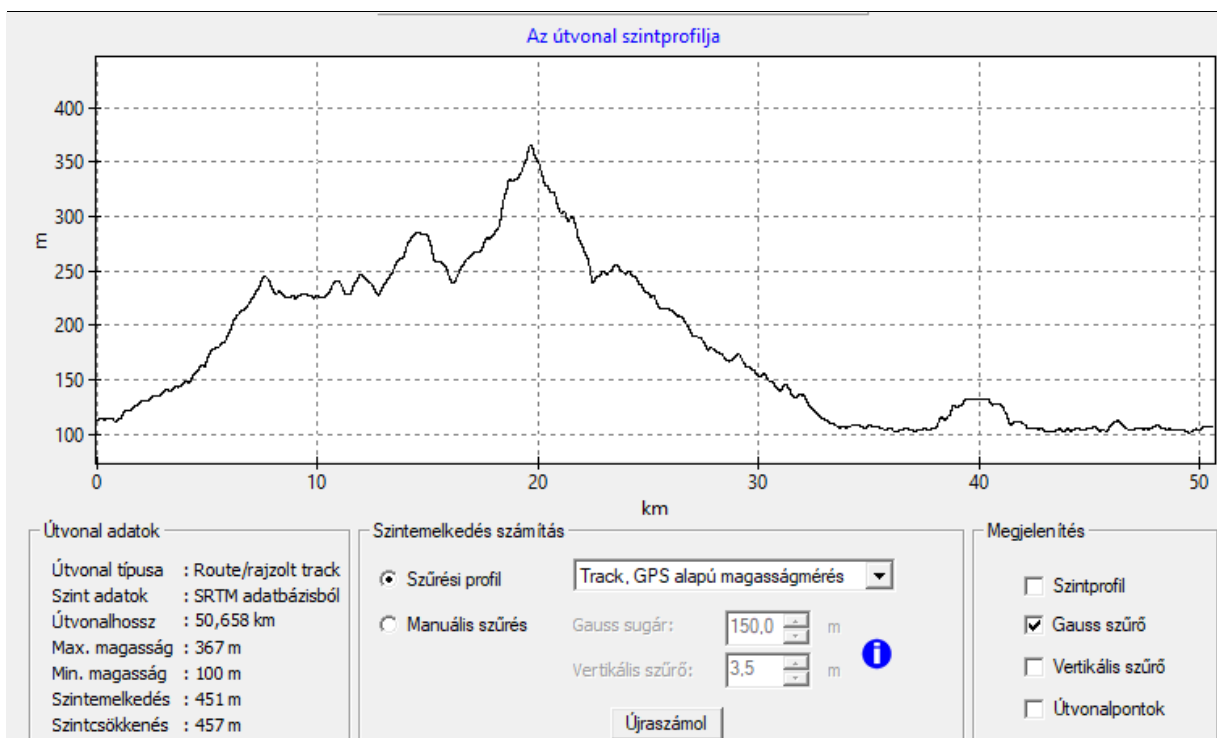
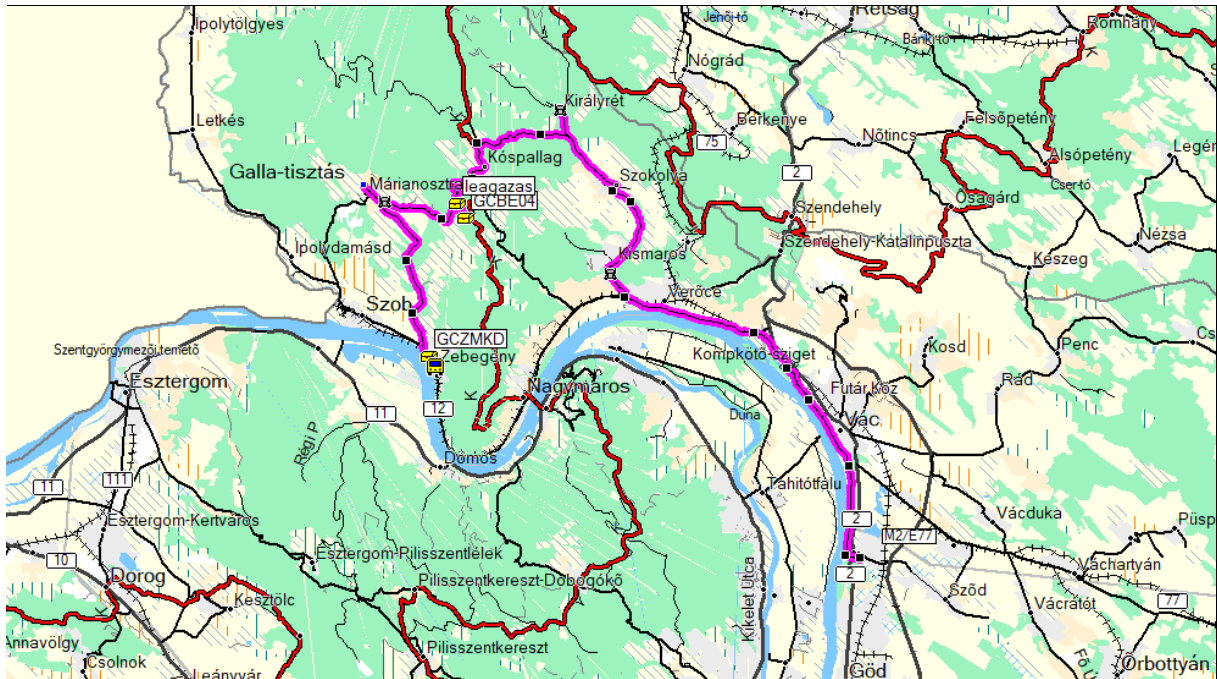

2018. május 13. Dél-Börzsönyi bringatúra

Útvonal: Zebegény vasútállomás – régi Márianosztrai út – Márianosztra – Kóspallag – Kisinóc – Királyrét – Szokolya – Kismaros – Verőce – Vác – Sződliget

Táv ; szint:

Utazás: 08²⁰-as vonattal Zebegényig, érkezés 08⁵³.

Ládák:

gczmkd <http://geocaching.hu/caches.geo?id=1368>

Rejtés típusa: (1H+7V), Telefon: 20/9355-492 vagy 30/496-77-57, Nehézség / Terep: **2.5 / 2.5**

Pontról-pontra multi 7 információval és egy dobozzal. A virtuális pontokon matricán, táblán (2x10cm) vagy kapszulában (1 cm átmérőjű, 5 cm hosszú) találjátok a következő pont koordinátáit. A 15x10x5 cm-es végládát kettő között a volt harmadik rejtő. Jelszóképzés: A virtuális pontokon olvasható "E" koordináták utolsó számjegyei (*ezredpercek*) és a dobozban található jelszórészlet (összesen 10 karakter).

Az útvonalról: Egy kellemes, közel sem megerőltető tekerésre csábítunk mely közben megkerülöd a Dél-Börzsönyt. Áthaladsz a hegység magasabb részeitől elválasztó medencéken (Márianosztrai-, Kóspallagi- és Királyréti-medence), majd egy szeszélyes vízjárású patak völgyben való gurulás a "jutalmad". De azért itt is kell tekerned. A láda rövid neve (ZMKD) az útvonalra utal. Azaz Zebegegyből indulunk és Márianosztra, valamint Kóspallag érintésével a Deszkametsző-völgyön át térünk vissza a 12. számú útra. Alapvetően aszfaltútra készülj. Ennek minősége elég változó, de nincsenek járhatatlan, pláne cipelős részek. Lesz benne pár emelkedő is. Van, amelyik hosszabb, de enyhébb, ám van, ahol a 12 %-ot is eléri. Ez rövid, bár ott nem annak fogod érezni. Ha szép az idő, pár helyről lesz részed kilátásban is, akinek meg nem elég a tájban való gyönyörködés, az felkeresheti a márianosztrai kegytemplomot, esetleg a börtönmúzeumot. A túra végén még akár egy kisvonat is keresztezheti az utadat. Az eredeti ötletbe nem akartunk nagyon belenyúlni. Igazából nem láttuk értelmét. Meghagytuk a(z aroney-féle) koncepciót, csak a nyomvonalba egy kicsit kitérőt tettünk bele. A pontokat áthelyeztük, némi tematikát adva nekik.

A pontokról:

1. Zebegegy határában egy alig olvasható - feltehetően gót betűs - feliratú kereszt található a főút mellett. Az 1800-as években állított keresztet 2002-ben újították fel. A következő pont helyét matrica árulja el, mely folyamatos megfigyelés alatt áll.
2. A régi nosztrai úton haladva egy Mária kegyhelyet találunk. A továbbhaladáshoz szükséges kapszulát a jobb oldali tuja rejtő. Ne a földön keresd!
3. A Kétkő-kereszt az alap és a kereszt eltérő anyagáról kapta a nevét. A '30-as években a Petrovics család újította fel és helyeztette ide. Egy faoszlopra csavarozott táblát keress!
4. Márianosztrán egy Mária-émléket kell meglátogatnod. Túl kézenfekvő lett volna ezt a pontot is a kegytemplomhoz tenni. (De ha már itt jársz, keresd fel **GCella**-t is!) Ezt a Mária-képoszlopot a '90-es években állították. Egy feszült helyen lévő matrica utasításait kövesd!
5. Az útkanyarban valamikor kereszt állt, de mára csak "kopjafa" maradt. A rejtéktől jó a kilátás. A kapszulát kb. 1,5 m-en találod. Vigyázz a töviskoronára! Mint utóbb kiderült **Szt. Hubertus** legendájával találkozunk.
6. Egy újabb Mária-szobor a következő állomás, ezúttal Kóspallagon. A nosztraihoz nagyon hasonló feszült helyet nézd meg!
7. Királyréti harangláb és keresztnél érdemes egy kicsit megpihenni. A végláda helyét egy műanyag doboz tartójára ragasztott matricáról tudod meg. A patakba nem kell beleesni.
8. A Szokolya határában álló kereszt közelében kettő között a volt harmadik rejtő a 15x10x5 cm-es végládát.

gcbe04 <http://geocaching.hu/caches.geo?id=4789>

Rejtés típusa: **Hagyományos geoláda**, Telefon: 06209355492, 304967757, Nehézség / Terep: **2.0 / 2.0**
A 15x10x6 cm-es ládát facsoportnál találod.

Hogy ki volt Nadler Herbert?: Nevével ellentétben magyar vadászati szakíró, aki 1883. május 13-án Budapesten született. Diákévei után 1905-ben gróf Batthyány Ervin szolgálatába állt, előbb a gróf személyi titkáráként, majd annak **bögréi** (Vas megye) birtokán számtartóként. Már 6 évesen az apja szekrényéből elcsent puskával verebekre lövöldözött, de a birtokon kóstolt bele az igazi vadászat szépségeibe. Itt került közvetlen kapcsolatba a természettel és az állatvilággal, itt érezhetett rá igazániból későbbi nagy szenvedélyének, a vadászatnak az ízére. 1916-ban a birtok felosztásakor végkielégítést kapott, aminek egy részéből vadászterületet bérelt a Fogarasi- és a Máramarosi-havasokon. Ezután idejének nagy részét a havasokon töltötte. 1929-1948 között a budapesti Állatkert igazgatója lett, közben 1930-tól 1944-ig szerkesztette a "Természet" című rangos zoológiai lapot. 1937-ben részt vett a Berlinben első alkalommal megrendezett Nemzetközi Vadászati Kiállításon, ahol már az általa kidolgozott trófeabírálati képletet használták a trófeák értékelésére. Ez tette nevét nemzetközileg ismertté (Nadler-pontok). Minden évben megrendezte a Nemzeti Vadászati Védőgyűlés trófeakiállítását. 1942-ben mezőgazdasági főtanácsosi címmel tüntették ki. A II. világháború után részt vett az Állatkert újjáépítésében. 1948-ban ment nyugdíjba, de nemsokára, 1951. június 7-én elhunyt. "Cserkészeten és lesen Nagymagyarországon" című könyvének utószavát Homonnai Zsombor jegyzi, aki így méltatta: "Nádler történeteivel nemcsak vadásztársként viszi magával olvasóit, hanem csakhamar magával is ragadja és lenyűgözi a század eleji természet érintetlen szépsége, amelyről keresetlen szavakkal, sajátos stílusban, rendkívüli szakmai fölkeszültséggel és tapasztalatokkal vall. (...) Aki Nádlerrel indul cserkelésre és lesre, másképpen látja a világot, ha letér a köves útról. Élővé válik a természet, mintegy varázsütésre megelevenedik az erdő, amely nem csupán építő- és bútoralapanyag termőhelye, hanem számtalan, egymásra utalt és egymással békésen élő lény otthona, még akkor is, ha történetesen az egyik annak rendje és módja szerint fölfalja a másikat. Az életközösség ilyen rendszerre még ma is működik, és ha kicsit köhögve is, de lélegzik, él. Lehetetlen ezt észre nem venni, még lehetetlenebb nem szeretni, igazán szívvel és lélekkel, ahogy Nádler tette." Nadler vadászatairól naplót vezetett, részben német, részben magyar nyelven, melyeket a Magyar Mezőgazdasági Múzeum őriz. Három kiadott könyve jelent meg életében, egyre már nem maradt idő. 30 fennmaradt vadásznaplójában 3000 vadásznapi történéseit vetette papírra. Halála után az Állatkert sétányában felavatták szobrát (1989). Több vadásztársaság is viseli nevét. **Mellszobra** Budakeszi határában, a Telkibe vezető útról nyíló Erdészeti udvarán található.

Ars poeticája: "Szeretném megmagyarázni, mi nekem a vadászat. Ebben meg Friedrich Freiherr von Gagern előzött meg *Birschen und Böcke* című kitérő könyve első mondatában. Azt mondja, "a vadászat szemlélődés, a vadászat merengés, a vadászat pihenés, a vadászat a beteljesülés várása, a vadászat hálálkodás, a vadászat elkövetkezés, a vadászat ünnepi előest, a vadászat felkészülés és reménykedés". Ezt megtoldom azzal, hogy nekem a vadászat - ezen a szón nem a puskázás multságát értem - nem sport, hanem mesterség, tanulmány, feladatok megoldása, elmerülés, ezenfelül pedig egész életemben vigasz, gyógyír, kárpótlás, és erőforrás volt. Átsegített bánatos, fájdalmas időkön, megerősített a közélet sanyarúságait elviselni."

"Az erdő papíron csak négy betű, s az olvasótól függ, mit ért rajta; lelki szeme mit lát, szívében mit érez, életéből mire és mennyire elevenen, részletesen emlékszik, amikor ezt a szót elolvassa. Látja-e a fákat, kérgüket, rajta a mohát; lát-e alattuk bokrokat, fűvet, páfrányt, vadvirágot, érzi-e az árnyék hűvösségét, a korhadó haraszt szagát, hall-e madárdalt... A *hajnal* is csak hat betű a papíron; jelentőségét csak az tudja, aki ismeri, aki nemcsak szemével látta, hanem lelkével megérezte, aki elmerült a virradás természeti csodájában, aki áhítatosan nézte a keletől jövő rózsás derengést, és megérezte a végtelenséget és az örökkévalóságot." (Részletek "A Keleti- és a Déli-Kárpátokban" című könyvének előszavából.)